

[Arne Melchior]

og blive en slags prestigeprojekter med en indbygget grad af volumensyge. Der fejles såvel i den private som i den offentlige sektor, ligesom der handles vel i begge disse sektorer. Vi ser meget tit, at hvor også en offentlig institution gør sig al rimelig umage for at fungere dygtigt, hensynsfuldt og økonomisk ansvarligt, mislykkes dette. Og vi ser modsat, at det ofte lykkes for de private at komme igennem med disse ting på en heldigere måde. Jeg gentager »ikke altid«; der findes ingen fast regel for dette. Men når man står over for et par institutioner, som igennem lang tid har bevist, at de evner netop dygtigt, hensynsfuldt og økonomisk ansvarligt at gennemføre deres indsats, opnå deres formål, så ville det da være tåbeligt at lægge dem hindringer i vejen. Derfor finder vi – alle de kønne og velvalgte ord til trods – at dette forslag er rimeligt, fordi det er nødvendigt. Og efter at vi har hørt både ministeren og den socialdemokratiske ordfører og også den radikale ordfører sige, at de ønsker disse institutioner bevaret, kan det da for dem ikke være nogen svær pille at sluge, at vi nu om lidt gennem en afstemning får det fæstet til papiret.

Jeg kan på en vis måde godt forstå hr. Egon Jensen, når han har svært ved at forstå, at det er nødvendigt med sådan en vedtagelse, og i mange tilfælde ville jeg også vende mig imod, at man vedtog, at det er tirsdag, bare fordi det tilfældigvis er tirsdag. Men der er altså andre lejligheder, hvor der opstår berettiget tvivl om, hvorvidt alle har forståelse af, hvad det er for en dag, og hvad det er for et sted, vi holder, og så er det nødvendigt at sætte tingene på plads.

Det er nødvendigt – dette være sagt til hr. Egon Jensen – at fastslå den selvfølge, at disse to velsignelsesrige institutioner ikke må nedlægges. Det er nødvendigt en gang imellem at sætte nogle stopklodser ind over for tingenes inerti, der går ud på at kvæle de små institutioner og lukke for det private initiativ.

CDs holdning til hospitalsvæsenet er i familie med vor holdning til skolevæsenet. Der, hvor det er hensigtsmæssigt med meget store institutioner – og især dér, hvor det er nødvendigt – skal de findes, men der skal være plads til underskoven, der skal være plads til den private foretagsomhed. Jeg synes, hr. Hagen Hagensen i sit ordførerindlæg

i dag, som gav hændelsesforløbet i denne sag, udmærket har redegjort for, at det er en nødvendighed, at dette bliver statueret ved en beslutning.

Jeg har altså kunnet forstå hr. Egon Jensen til en vis grad. Hvad jeg ikke kan forstå, er, at han udnævner dette beslutningsforslags fremsættelse til et partipolitisk spil, altså det modsatte af sagligt. Nu beder jeg jer! Det er 8 af tingets 10 partier, der står bag dette forslag. Hvor meget politik – i betydningen partitaktik, stemmefiskeri – kan der mon være i et forslag, som 8 så forskelligartede partier har kunnet enes om, og som i øvrigt de to øvrige partier også erklærer sig indforstået med? Det må vist være småt med det. Jeg kan ikke forstå, at hr. Egon Jensen vil begive sig derud, hvor man kalder ting, som man bare ikke er enig i, for partitaktik.

Jeg kan heller ikke forstå, at den tidligere indenrigsminister, hr. Egon Jensen, kan kritisere, at folketinget bestemmer, men at kommunerne skal betale. Som om det ikke er noget, der sker hver sæson. Som om det forlig, som også hr. Egon Jensens parti er en bærende partner i, og som vi just har indgået, ikke indeholdt en lang række af bestemmelser, hvor folketinget bestemmer, og hvor kommunerne må rette sig derefter i deres dispositioner og i deres vedtagelser. Der er intet nyt heri.

Det er klart, at hospitalsvæsenet ikke er et snævert kommunalt anliggende, men at hospitalsvæsenet netop er tværkommunalt. Mine egne to ældste børn er kommet glimrende til verden på Diakonissestiftelsen, skønt deres forældre var bosat i Gentofte kommune. Dette gennemhuller helt klart som så mange andre eksempler talen om, at den enkelte kommune skal være alene om at bestemme disse ting.

Jeg har i dagspressen set, at statsministeren i går har udtrykt bekymring for, at dette forslags gennemførelse vil betyde en centralisering, hvor statsministeren altså mere går ind for decentralisering. Jeg vil gerne gøre klart, at mit partis holdning – det er til en vis grad fremgået af det, jeg allerede har sagt – netop er den, at der ikke skal lægges for mange ting ud på steder, hvor man ikke har det samlede overblik og ikke kan eller vil tage det samlede økonomiske ansvar, således som der netop er tale om, når det drejer sig om tværkommunale anliggender. Men i øv-